

Vefa Yazılarımı Noktalarken

Yaşanmışlıklara, yapılan hizmetlere saygı duymak, onları unutmamaya ve hatırlamaya yönelik çabalara vefa denir. Geçmişini ve yapılan hizmetleri, eski arkadaşlıklarını çok çabuk unutan kişilere “**vefasız**” denilir. Sözlerinde duran ve geçmişinde hizmet üreten insanları unutmayanlara da “**Vefalı**” ya da vefakâr denilir.

Afyonluyum, Manisalı değilim ama çoluk çocuğumun karnını Manisa’da doyurdum, çocuklarımı Manisa’nın okullarında okuttum. Dolayısıyla doğduğum yeri unutmadığım gibi doyduğum şehre de vefasız olamazdım. Çünkü Manisa’yı ve Manisa’ya hizmet edenleri sevdim ve onları geleceğe taşımak için de “**Manisa’nın Bilinen ve Bilinmeyen Değerleri**” başlıklı kitaba dönüşecek yazı serimi başlattım. Başladığım işin ne kadar zor olduğunu bilerek bu işe girdim. Çünkü Buna benzer “**Bir Göç Hikâyesi**” adlı kitap yazan arkadaşın “**Yok benim kayın pederimi yazmamışsın, yok bizim bağdan bahsetmemişsin**” vs. gibi eleştirellere maruz kaldığını söylemişti.

Milyonluk şehirde Manisa’ya hizmeti geçen kardeşlerimin tamamını bilmek ve yazmak elbette mümkün değil. Yarım asırdır Manisa’da ikamet eden biri olarak tanıdıklarımla, Manisa’nın akil adamlarının tespit edip bana verdikleri isimleri yazmaya çalıştım. Ayrıca Manisa’ya çok büyük hizmeti geçen bazı büyüklerimizin de isminin kitabımda olmadığı görüldüğünde: “**A!!!! bunlar niye yazılmamış**” diye itiraz edeceğiniz isimlerin kitabımda olmaması, benim kusurum değil, çocuklarının ve torunlarının, büyüklerinin yazılmasına müsaade etmediklerinden dolayıdır. Ama yine kusurum olmayacak mı? Elbette olacak. Benim kusurlarımı inşallah başka kardeşlerim telafi eder.

Vefa duygusu peygamberimizin bize bıraktığı en güzel hasletlerinden biridir. Mekke'yi fetih ettiğinde Kâbe'nin anahtarını teslim eden henüz daha Müslüman olmayan Osman Bin Talha'ya Kabe'nin bakımı ve Kabe'ye gelen hacılara olan kusursuz hizmetlerine karşılık bir vefa duygusuyla anahtarı tekrar Osman bin Talha'ya vermiştir.

Bir gün yaşlıca bir Bayan Efendimizin hane-i saadetlerine geldiğinde peygamberimiz hemen ayağa kalkar altındaki minderi yaşlı kadına takdim eder. Hz. Aişe bu manzara karşısında biraz şaşırır. Peygamberimiz: “ Ya Aişe! Bu gelen hanım Hatice'nin ahbabıydı.” buyurur. Değil anne – baba ölen eşinin arkadaşına olan vefa duygusu

Büyük şehirlere gittiğimde en çok ziyaret ettiğim sahaf diye tabir edilen eski kitap satan dükkânlardır. Nitekim Manisa'da da en çok uğradığım yer Beşeri Kitabevi'dir. Mehmet Bey kardeşimi tebrik ediyorum. Sahibi olduğu Beşeri Kitabeviyle Manisa'da büyük bir kültür hizmeti vermektedir.

Geçenlerde İzmir'e gittiğimde Kemeraltı'nda eski kitap satan dükkânlara uğradığımda Elif Naci'nin “ **Anılardan Damlalar**” kitabı gözüme ilişti. Hemen koltuğumun altına sıkıştırarak satın aldım. Okumaya başladığımda Eski Milli Eğitim Bakanımız Hasan Ali Yücel'in vefa duygusuna ve hizmetlerine hayran kaldım. Zaten Milli Eğitim Bakanı denildiğinde eğitimcilerin aklında üç Milli Eğitim Bakanının ismi hatırlanır. 1- Hasan Ali Yücel 2- Tefik İleri 3- Mehmet Vehbi Dinçerler. Şayet bakanımız Mehmet Vehbi Dinçerler'in icraatlarını, ardından gelen bakanlarımız muhafaza edilebilseydi, bugün Milli Eğitim Bakanlığında yaşanan sıkıntılara daha az muhatap olunurdu.

Rahmetli Hasan Ali Yücel'in vefa duygusunu sizinle paylaşmak istiyorum. Bakanlığı döneminde siyasi otoritenin tabutluklara tıktığı ve Çin işkencesine maruz bıraktığı “ **Bu vatan Kimin?**” şiirinin sahibi Orhan Şaik Gökyay'a el altından haber gönderir, bugün zevkle

okuduğumuz şark klasiklerinin tercümesini ona yaptırır. Sadece Orhan Şaik Gökyay mı? hayır daha başka mağdur arkadaşlarını da el altından birtakım görevler vererek onları aç açıkta bırakmaz.

Ben de Manisa'da izi olan büyüklerimize Manisalılar adına vefa duygusunu ifa etmek amacıyla ismini zikrettiğim kitabımın yazıları dolayısıyla olumlu yorumların yanında, bazı olumsuz yorumlar da alıyorum. Diyorlar ki “ **Sözünü ettiğin kişileri sanki gökten zembille inmiş, zemzemle yıkanmış gibi anlatıyorsun.**” diyorlar. Kusur arayan göz maalesef hüner göremiyor.” **Ben de diyorum ki “** Arkadaş sen mükemmel misin? Yazdıklarımın Manisa ve insanlık adına ya yazılarıyla, ya kitaplarıyla, ya makamıyla, ya da parasıyla karınca kararınca bir hizmeti olmuş. Senin varsa, seni de yazayım diyerek dedemin şu nasihatini anlatıyorum.

Rahmetli dedem İbrahim Çavuş'un okuma yazması yoktu. İlim değil, ama irfan sahibiydi. Nur içinde yatsın. Bir gün bana dedi ki: “ **Oğlum Kadir iki gözlü heybeyi hayatta omzundun hiç indirme. Gördüğün şeylerin iyisini ön gözüne, kötülerini de arka gözüne fırlatıver.**” derdi. Ben de dostlarımın iyi taraflarını heybemin ön gözüne, kusurlarını da arka gözüne fırlatıveriyorum. Heybemin ön gözündeki iyileri ve iyilikleri raflara taşıyarak Manisa'nın yarınına bir mektup bırakmaya çalışıyorum. Umarım bir yanlışın içinde değilimdir.

Bu arada yolda, yolakta, trafikte, sokakta, apartmandaki komşunuzla bir sıkıntı yaşamak istemiyorsanız, dedemin nasihatini gereği siz de omzunuzda bir heybe taşıyın. Gördüğünüz iyileri ve iyilikleri ön gözüne, yanlışları da arka gözüne fırlatıverin. Göreceksiniz hiç kimse sizinle ne yolda, yolakta, trafikte ne de apartmanda sizinle kavga edecek bahane bulamayacaktır.

